

Занясі сняжком

Напэўна, узрастуць на дарогах сумёты.
Зляцяцца і птушкі бліжэй да жытла.
Зіма прынясе за сабою турботы...
А сэрцам і хочацца, каб замяла.

Каб выла завея ад ночы да ранку,
Каб белым навокал, нібыта ў сне.
Зіму адчуваць ужо новым світанкам,
І радасці шчырай ўсё той жа зіме.

Навокал — нібы чарадзейнаю казкай,
Каб кожны кусток зіхацеў, бы палац.
Зіма, замяці наваколле, будзь ласка!
Заўзята ўслых данясу гэты сказ.

А толькі пакуль што не бачна завеі,
І хлусіць, відаць, усё адно, каляндар.
Зіма, на цябе не губляю надзеі!
Сняжком занясі, не зварочвай свой твар.